

La lamentable lliçó del Nou Catecisme

El miracle tenia lloc el dia 10 de desembre. En un sol dia, les llibreries del Principat de Catalunya van vendre 50.000 exemplars d'un mateix llibre. Cosa inaudita en temps de crisi i en plena davallada dels índexs de lectura. Un autèntic prodigi. Efectivament, no era un llibre qualsevol, era el Nou Catecisme de l'Església Catòlica, anunciat temps ha, dosificat amb campanyes de polèmica i presentat *urbi et orbi* justament el dia abans pel mateix papa al Vaticà davant una representació dels cinc continents.

Podia haver estat una ocasió d'or per a l'Església. Una ocasió per replantejar a fons el seu qualificatiu secular de "catòlica", d'universal. Una Església Catòlica, ja no romana ni italiana ni europea ni occidental. El Nou Catecisme, però, no sembla respondre a cap replantejament en profunditat del catolicisme de l'Església de Roma. Una personalitat com el senyor Miret Magdalena arribava a preguntar: ¿Per què un Nou Catecisme? De tota manera, no vull entrar aquí en el fons de la qüestió: és a dir, fins a quin punt l'Església romana, amb tot el seu aparellament històric, filosòfic i teològic, pot arribar a ser efectivament universal.

Aquesta podia haver estat almenys una bona ocasió per mostrar una certa sensibilitat a l'hora de fer ús dels mecanismes i circuits més mundans de la indústria cultural, com són les grans operacions de màrqueting editorial, les promocions milionàries d'un *best-seller*. Que una llibreria de Barcelona, per exemple, vengués en un sol matí mil exemplars del Nou Catecisme, era realment excepcional.

L'Església catalana podia haver tingut una nova oportunitat de demostrar el seu compromís amb el país, tal com el mateix Parlament de Catalunya li ha reconegut fa poc, i tal com podrà refermar en la celebració del concili català. Això, si s'hagués posat a la venda el mateix dia que la versió castellana. Però, desgracia-

dament, els 50.000 primers exemplars del Nou Catecisme venuts en un sol dia al Principat de Catalunya, més els milers i milers venuts el mateix dia al País Valencià i a les Balears, eren exclusivament en castellà. Objectivament, l'Església catòlica s'ha vestit una vegada més a casa nostra d'Església espanyola i colonitzadora.

¿Raons? Representants oficinosos de l'Església catalana s'han afanyat a explicar la situació: Roma parla en quatre idiomes, en francès (idioma de l'original aprovat), anglès, italià ¡i castellà! I prou. La Santa Seu va limitar els primers permisos de traducció a les quatre llengües esmentades. Una mesura que ha perjudicat greument les llengües minoritàries. ¿Quin sentit podia tenir aquesta estratègia? Si al cap d'uns mesos concedeix nous permisos i, doncs, no pot evitar el conflicte de Babel, ¿per què perjudicar els més febles? Estranys designis de la providència, però lamentable primera lliçó d'un pretès nou catecisme que comença refermant els drets dels colonitzadors i negant l'autèntica universalitat d'un món fet de pobles diversos i iguals.

El permís per a la traducció catalana del que el papa qualificà de "magna carta de l'anunci profètic", no arribà fins el dia 4 de desembre, sis dies abans que es consumés la invasió del *best-seller* eclesiàstic en castellà a tots els punts de venda dels Països Catalans. L'operació sembla divina. Perquè, coneguda la santa impaciència dels compradors d'aquests productes culturals, i atesa la facilitat de proveïment del mercat per part del consorci editorial panespanyol, responsable de l'edició, les expectatives de penetració de la futura edició catalana són ben minses.

D'aquí a tres o quatre mesos, quan surti l'edició en català, els catòlics del país hauran de fer un nou acte de fe nacionalista i pagar novament peatge per pregar a Déu en català, pagant dues vegades la lliçó i pagant segurament el doble per la versió catalana. Només faltaria que sortissin ara al mercat versions en "català", en "valencià", en "mallorquí" i en "andorrà". Que el cel ens protegeixi. Si no podem disposar d'un cel protector, haurérem perdut tota esperança en comprovar que també la Santa Seu penalitza les llengües minoritzades, tot seguint l'exemple de l'estat espanyol i altres estats veïns experts en les arts de la minorització democràtica.

Josep Gifreu
Comunicòleg

Elogi immoderat de Pep Guardiola

Té vint-i-dos anys. És i va de català. És futbolista. És del Barça. És el millor jugador de la història del futbol català. No ho dic jo, ho diu el seu llampanant currículum professional. Campió d'Europa, doble i consecutiu campió de Lliga, campió Olímpic, premi Bravo 92 a la millor promesa futbolística europea, internacional en totes les categories (fins i tot el petri i rudimentari Javier Clemente s'ha vist obligat a mantenir-li la batuta d'un Barça transvestit en selecció espanyola), i ara, gràcies a la demència japonesa del, pel altra banda, genial Cruyff, només subcampió Intercontinental. Tot plegat, un currículum aclaparador. Té vint-i-dos anys, la criatura.

Per brodar el teixit setinat, fulgurant i letal (de vegades suïcida: Johan el Kamikaze, li diuen) del seu futbol, el Barça de Cruyff té el seu màxim mestre orfebre en Pep Guardiola. Sump-tuosos com Cruyff o Bekenbauer, intel·ligent com Suárez o Di Stefano, elegant com Laudrup o Van Basten, subtil com Simonssen o Butragueño, amb la mateixa prodigiosa facultat de fer el futbol fàcil de Schuster o Platini, amb la col·locació imantant de Koeman o Baresi, amb un futbol tan seriós i alegre com el d'Arconada o Zubizarreta, amb el més primmirat toc de pilota de l'actual plantilla del Barça —que té set o vuit homes que la toquen amb guants de vellut—, Pep Guardiola no és la millor promesa d'Europa. Guardiola és el millor futbolista català de tots els temps, i si Cruyff el deixa manar més i coquetejar més sovint amb l'àrea rival (¡volem gols teus, Pep!), serà el millor jugador d'Europa, ço és, del món, de la dècada del 90.

Per mi, si us he de ser sincer, ja ho és. ¿Tremendista, jo? Repasseu-ne el cur-

rículum. Analitzeu-ne el joc, Guardiola és tan bo que, ironies de la història, farà funcionar bé l'ara pansida i desorientada selecció espanyola. I ull viu: ni Rai els faria marxar redreçats.

Culés tots, i degustadors del bon futbol en general, preneu cafè, copa, puro i sofà, i un mocador de randa per a torcar-vos la bava: ja és aquí, brodant claror, Pep Guardiola, potser el millor futbolista del món. Té vint-i-dos anys, la criatura.

Vicent Martí
Tinent d'alcalde
de l'Ajuntament d'Altea (PVN)